

Mesajul Sfântului Părinte pentru Ziua Mondială de Rugăciune pentru Vocații 2026

Descoperirea interioară a darului lui Dumnezeu

Dragi frați și surori, dragi tineri!

Călăuziți și ocrotiți de Isus Cel Înviat, celebrăm, în a IV-a duminică a Paștelui [potrivit calendarului roman sau latin, **26 aprilie a.c.**], numită „Duminica Bunului Păstor”, cea de-a LXIII-a Zi Mondială de Rugăciune pentru Vocații. Este o ocazie de har în care împărtășim câteva reflecții asupra dimensiunii interioare a vocației, înțeleasă ca descoperirea darului gratuit al lui Dumnezeu care înflorește în adâncul inimii fiecăruia dintre noi. Să parcurgem, așadar, împreună drumul unei vieți cu adevărat frumoase, pe care Păstorul ni-l arată!

Calea frumuseții

În Evanghelia după Ioan, Isus se definește literal drept „Păstorul cel frumos” (ὁ ποιμὴν ὁ καλός) (In 10,11). Expresia indică un păstor desăvârșit, autentic, exemplar, întrucât este gata să-și dea viața pentru oile sale, manifestând astfel iubirea lui Dumnezeu. Este Păstorul care fascinează: cel care îl privește descoperă că viața este cu adevărat frumoasă dacă îl urmează.

Pentru a cunoaște această frumusețe nu sunt suficiente ochii trupului sau criteriile estetice: sunt necesare contemplația și interioritatea. Numai cel care se oprește, ascultă, se roagă și primește privirea Sa poate spune cu încredere: „Mă încred, cu El viața poate fi cu adevărat frumoasă, vreau să parcurg calea acestei frumuseți”. Iar lucrul cel mai extraordinar este că, devenind ucenicii Săi, devenim la rândul nostru „frumoși”: frumusețea Sa ne transfigurează. După cum scrie teologul Pavel Florenski, asceza nu creează omul „bun”, ci omul „frumos”. Trăsătura care îi caracterizează pe sfinți, de fapt, pe lângă bunătate, este frumusețea spirituală luminoasă care iradiază din cei care trăiesc în Cristos. Astfel, vocația creștină se revelează în toată profunzimea sa: a participa la viața Sa, a împărtăși misiunea Sa, a străluci de aceeași frumusețe.

Această comunicare interioară de viață, de credință și de sens a fost și experiența Sfântului Augustin, care, în cartea a treia a *Confesiunilor*, mărturisindu-și păcatele și rățacirile tinereții, îl recunoaște pe Dumnezeu drept „mai intim decât intimitatea mea”. Dincolo de conștiința de sine, el descoperă frumusețea luminii divine care îl călăuzește în întuneric. Sf. Augustin percepe prezența Lui Dumnezeu în partea cea mai interioară a sufletului său, iar aceasta implică înțelegerea și trăirea importanței cultivării interiorității ca spațiu de relație cu Isus, ca drum pentru a experimenta frumusețea și bunătatea lui Dumnezeu în propria viață. Această relație se edifică în rugăciune și în tăcere și, dacă este cultivată, ne deschide posibilitatea de a primi și trăi darul vocației, care nu este niciodată o impunere sau un model prestabilit la care să aderăm pur și simplu, ci un proiect de iubire și de fericire. Grijă pentru interioritate: de aici este urgent să repornim în pastorația vocațională și în angajamentul mereu reînnoit al evanghelizării.

În acest spirit, îi invit pe toți – familii, parohii, comunități religioase, episcopi, preoți, diaconi, cateheți, îndrumători spirituali, profesori și credincioși laici – să se angajeze tot mai mult în crearea unor contexte favorabile pentru ca acest dar să poată fi primit, hrănit, păstrat și însoțit, pentru a aduce rod îmbelșugat. Doar dacă ambientele noastre vor străluci prin credință vie, rugăciune constantă și însoțire fraternală, chemarea lui Dumnezeu va putea înflori și se va maturiza, devenind drum de fericire și de mântuire pentru fiecare și pentru lume. Pornind pe calea pe care Isus, Păstorul cel frumos, ne-o indică, să învățăm, așadar, să ne cunoaștem mai bine pe noi înșine și să-L cunoaștem mai îndeaproape pe Dumnezeu care ne-a chemat.

Cunoașterea reciprocă

„Domnul vieții ne cunoaște și ne luminează inima cu privirea Sa plină de iubire.”

Orice vocație începe, de fapt, din conștientizarea și experiența unui Dumnezeu care este Iubire (cf. 1In 4,16): El ne cunoaște profund, a numărat firele de păr de pe capul nostru (cf. Mt 10,30) și a gândit pentru fiecare o cale unică de sfințenie și de slujire. Această cunoaștere trebuie însă să fie reciprocă: suntem invitați să-L cunoaștem pe Dumnezeu prin rugăciune, ascultarea Cuvântului, Sacramente, viața Bisericii și dăruirea față de frați și surori.

Așa cum tânărul Samuel, în timpul nopții, poate în mod neașteptat, a auzit glasul Domnului și a învățat să-L recunoască cu ajutorul lui Eli (cf. 1Sam 3,1-10), tot astfel și noi trebuie să creăm spații de tăcere interioară pentru a intui ceea ce Domnul are în inimă pentru fericirea noastră. Nu este vorba de o cunoaștere intelectuală abstractă sau de un savoir erudit, ci de o întâlnire personală care transformă viața. Dumnezeu locuiește în inima noastră: vocația este un dialog intim cu El, care ne cheamă – în ciuda zgomotului uneori asurzitor al lumii – invitându-ne să răspundem cu bucurie și generozitate.

„Noli foras ire, in te ipsum redi, in interiore homine habitat veritas – Nu ieși în afara ta, întoarce-te în tine însuși: adevărul locuiește în omul interior.” Încă o dată, Sfântul Augustin ne amintește cât de important este să învățăm să ne oprim, să construim spații de tăcere interioară pentru a putea asculta glasul lui Isus Cristos.

Dragi tineri, ascultați această voce! Ascultați glasul Domnului care vă invită să trăiți o viață deplină, realizată, punând în valoare talentele voastre (cf. Mt 25,14-30) și răstignind pe Crucea glorioasă a lui Cristos limitele și slăbiciunile voastre. Opriți-vă, așadar, în adorație euharistică, meditați cu fidelitate Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L trăi zilnic, participați activ și deplin la viața sacramentală și eclezială. În acest fel Îl veți cunoaște pe Domnul și, în intimitatea prieteniei voastre cu El, veți descoperi cum să vă dăruiti pe voi înșivă, pe calea căsătoriei, a preoției, a celibatului, a diaconatului permanent sau a vieții consacrate (religioase ori seculare): *fiecare vocație este un dar imens pentru Biserică și pentru cel care o primește cu bucurie!* A-L cunoaște pe Domnul înseamnă, mai ales, a învăța să te încrezi în El și în Providența Sa, care se revarsă din belșug în fiecare vocație.

Încrederea

Din cunoaștere se naște încrederea, atitudine care izvorăște din credință, esențială atât pentru a primi vocația, cât și pentru a persevera în ea. Viața se revelează, de fapt, ca un continuu act de încredere și abandon în mâinile Domnului, chiar și atunci când planurile Sale ne răstoarnă propriile planuri.

Să ne gândim la Sfântul Iosif, care, în ciuda misterului neașteptat al maternității Fecioarei Maria, se încrede în visul divin și o primește pe Maria și pe Pruncul Isus cu inimă ascultătoare (cf. Mt 1,18-25; 2,13-15). Iosif din Nazaret este o icoană a încrederii totale în planul lui Dumnezeu: el se încrede chiar și atunci când totul în jurul său pare întunecat și negativ, când lucrurile par să meargă în direcția opusă celei așteptate. El se încrede și se abandonează, sigur de bunătatea și fidelitatea Domnului: „În fiecare împrejurare a vieții sale, Iosif a știut să rostească «fiat»-ul său, precum Maria la Buna Vestire și Isus în Ghetsimani.”

Așa cum ne-a învățat Jubileul Speranței, este necesar să cultivăm o încredere fermă și stabilă în promisiunile lui Dumnezeu, fără a ceda niciodată disperării, depășind temerile și incertitudinile, siguri că Cel Înviat este Domnul istoriei lumii și al istoriei noastre personale: El nu ne abandonează în orele cele mai întunecate, ci vine să risipească, cu lumina Sa, toate întuneriturile noastre. Și tocmai datorită luminii și forței Duhului Său, chiar și prin încercări și

crize, putem vedea vocația noastră maturizându-se și reflectând tot mai mult frumusețea Celui care ne-a chemat: o frumusețe făcută din fidelitate și încredere, în ciuda rănilor și căderilor.

Maturizarea

Vocația nu este, de fapt, o realitate statică, ci un proces dinamic de maturizare, favorizat de intimitatea cu Domnul: a sta cu Isus, a lăsa Spiritul Sfânt să lucreze în inimile și în situațiile vieții și a reciti totul în lumina darului primit înseamnă a crește în vocație.

Asemenea viței și mlădițelor (cf. In 15,1-8), întreaga noastră existență trebuie să devină o legătură puternică și esențială cu Domnul, pentru a deveni un răspuns tot mai deplin la chemarea Sa, prin încercări și prin „tăierile” necesare. „Locurile” în care se manifestă cel mai mult voința lui Dumnezeu și se experimentează iubirea Sa infinită sunt adesea relațiile autentice și fraterne pe care reușim să le construim de-a lungul vieții. Cât de prețios este să avem un bun îndrumător spiritual care să însoțească descoperirea și dezvoltarea vocației! Cât de importante sunt discernământul și verificarea în lumina Spiritului Sfânt, pentru ca o vocație să se realizeze în toată frumusețea ei!

Vocația, așadar, nu este o posesie imediată, ceva „dat” o dată pentru totdeauna: este mai degrabă un drum care se dezvoltă asemenea vieții umane, în care darul primit, pe lângă faptul că trebuie păstrat, trebuie hrănit printr-o relație zilnică cu Dumnezeu pentru a crește și a aduce rod. „Aceasta are o mare valoare, pentru că așază întreaga noastră viață în fața aceluși Dumnezeu care ne iubește și ne permite să înțelegem că nimic nu este rodul unui haos lipsit de sens, ci, dimpotrivă, totul poate fi integrat într-un parcurs în care îi răspundem Lui Dumnezeu, care are un plan minunat pentru noi.”

Concluzie

Dragi frați și surori, dragi tineri, vă încurajez să cultivați relația voastră personală cu Dumnezeu prin rugăciunea zilnică și meditația asupra Cuvântului. Opriți-vă, ascultați, încredeți-vă: în acest fel, darul vocației voastre va crește, vă va face fericiți și va aduce roade bogate pentru Biserică și pentru lume.

Fecioara Maria, model de primire interioară a darului divin și învățătoare a ascultării în rugăciune, să vă însoțească mereu pe acest drum!

Din Vatican, 16 martie 2026

LEON PP. XIV

Traducere: Biroul de Presă EGCO